

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján az

Alkotmánybíróság részére!

Ügyszám: IV / 1088-0 / 2015	
Érkezett: 2015 ÁPR 21.	
Példány: 3	Kezelőiroda: H
Melléklet: 3x 3 + 8x 11, 111.	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

jelen beadvány mellékleteként csatolt meghatalmazás alapján a

továbbiakban: társaság vagy felperes vagy indítványozó) képviseletében es nevében az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a további hivatkozásokban: Abtv.) 26.§ (2) bekezdésének b) pontja és a 27. §-a, valamint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján – az erre biztosított határidőn belül –

alkotmányjogi panaszt

terjesztek elő, és kérem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2014. december 4-én kelt Kfv.I.35.337/2014/4. számú ítélete az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti. Kijelentem, hogy az ítéletet indítványozó részére 2015. január 21-én kézbesítették, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette.

Abtv. 52.§ (5) bekezdésére hivatkozással kérem az indítványozó és képviselője adatainak zártan kezelését.

Kérem a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2014. december 4-én kelt Kfv.I.35.337/2014/4. számú ítéletének megsemmisítését – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 25.K.30.940/2013/17. számú ítéletére és a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 2888386168. iktatószámú adóhatósági határozatára is kiterjedő hatállyal – az alaptörvény-ellenessége miatt.

A jelen alkotmányjogi panasszal támadott kúriai határozat az indítványozónak az Alaptörvényben biztosított alábbi jogait sérti:

- a tisztességes eljáráshoz való jog {Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése},
- „ne bis in idem” elve {Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése},
- a határozat indokolása nem felel meg a törvény rendelkezéseinek {Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése},
- az indítványozót marasztaló határozat meghozatala során eljáró hatóságok részéről elmaradt az alkalmazott jogszabályok józan észnek és a közjónak megfelelő értelmezése {Alaptörvény 28. cikke }

I.

Az Alaptörvény „AZ ÁLLAM” címszó alatti 24. cikk (2) bekezdés d) pontja szerint: „Az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját.”

Az Abtv. 27.§-a alapján:

„Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

- a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és
- b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”

Az Abtv. 28.§-a alapján:

„(1) Az Alkotmánybíróság a 27.§-ban meghatározott bírói döntés felülvizsgálatára irányuló eljárásban a 26. § szerinti, jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatot is lefolytatja.

(2) Az Alkotmánybíróság a 26.§ alapján indítványozott eljárásban a bírói döntés alkotmányosságát is vizsgálhatja.”

Az Abtv. 29.§-a alapján:

„Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.”

II.

A jelen alkotmányjogi panasz előterjesztésének oka, hogy álláspontunk szerint a Kúria Kfv. I.35.337/2014/4. számú ítélete megsértette az indítványozónak az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt jogát: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

Az Alaptörvény „AZ ÁLLAM” címszó alatti 28. cikke szerint „a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.” A jelen alkotmányjogi panasszal támadott határozatokat hozó hatóságok és bíróságok a határozataik alapjául megjelölt adójogi jogszabályokat nem így értelmezték, ennek következtében azok nincsenek összhangban az Alaptörvénnyel, ezért alaptörvény-ellenesek.

III.

Az Alaptörvényben mindenki számára, így a társaság részére is biztosított tisztességes eljáráshoz való jog az ismertetett adóhatósági és bírósági eljárások során sérült.

A tisztességes eljárást, mint alapelveket az Alaptörvény fogalmazza meg, mely elvet a 2004. évi CXL. törvény a közigazgatási és hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól (Ket.) és a 2003. évi XCII. törvény az adózás rendjéről (Art.) is átveszi, figyelemmel az európai normákra is.

Az Art. alapvető szinten szabályozza az adóhatóság és az adózók jogait.

Az Art. 1.§ (1) bekezdése szerint: „E törvény célja az adózás rendjének, az eljárás törvényessége és eredményessége érdekében az adózók és az adóhatóságok jogainak és kötelezettségeinek egységes szabályozása.”, az (5) bekezdése szerint: „Az adóhatóság az adózónak a törvények megtartásához szükséges tájékoztatást megadja, az adóbevallás, az adófizetés rendjét vele megismerteti, az adózó jogainak érvényesítésére figyelmezteti. Az adózó köteles jogait jóhiszeműen gyakorolni és elősegíteni az adóhatóság feladatainak végrehajtását.”, a (6) bekezdés szerint: „Az adóhatóság köteles méltányosan eljárni, és ha a törvényekben, illetve e törvényben meghatározott feltételek fennállnak, az adótartozást mérsékli, illetve fizetési könnyítést engedélyez.”

IV.

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2014. december 4-én kelt Kfv.I.35.337/2014/4. számú ítéletével a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 25.K.30.940/2013/17. számú ítéletét hatályában fenntartotta, mely szerint a társaság nem volt jogosult a 2007. évi CXXVII. törvény (Áfa tv.) 78.§ (3) bekezdése alapján végzett bizonylatkorrekciókra, nevezetesen a [REDACTED] elé kibocsátott fénymásoló kellékanyagok értékesítést tartalmazó számlák sztornózására.

A bíróság elfogadta, hogy az adóhatóság 2888386168. iktatószámú határozatával a társaság terhére 318.606.000,- Ft adókülönbözetet állapított meg (ebből 312.522.000,- Ft jogosulatlan visszaigénylésnek, 6.084.000,- Ft adóhiánynak minősült), továbbá 159.303.000,- Ft adóbírság és 262.000,- Ft késedelmi pótlék megfizetését rendelte el.

A Kúria előtt a társaság arra hivatkozott, hogy az általa benyújtott számlakorrekciót, sztornózást a 2279343620 iktatószámú jogerős adóhatósági határozatban foglaltak könyvelésbe való beintegrálása céljából eszközölte, tehát az adóhatósági határozat megállapítása és a sztornózás ok-okozati összefüggésben van egymással. Lehet, hogy a sztornózás nem volt a legjobb megoldás, azonban az adóhatóság semmiféle útmutatást nem adott arra vonatkozóan, hogy döntésére figyelemmel hogyan kell a társaság könyvelését úgy módosítani, hogy az a számviteli törvény rendelkezéseinek is maradéktalanul megfeleljen. A sztornózást a társaság szakértői tanácsra eszközölte.

Az első fokon eljáró adóhatóság a társaságnál 2012. február 29-én rendelt el áfa adónemben utólagos vizsgálatot 2011. december hónapra vonatkozóan. A társaság az ellenőrzés során a számlák sztornózásának indokául és alapjául kifejezetten a 2004-2006. évekre kiadott 2279343620 iktatószámú jogerős adóhatósági határozatban megállapítottakat jelölte meg.

Az első- és másodfokon eljáró adóhatóságok eljárásaik során a társaság indokait nem fogadták el, és az adóhatósági eljárás a 2888386168. iktatószámú jogerős, marasztaló határozattal zárult.

A társaság az adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálatát kezdeményezte az illetékes bíróság előtt.

Időközben a 2004-2006. évekre vonatkozó marasztaló bírósági határozatot az adóhatósági határozatra is kiterjedően a Kúria a Kfv.35.485/2011/10. számú ítéletével hatályon kívül helyezte és az első fokú adóhatóságot új eljárásra utasította. Ennek következményeként az adóhatóság új eljárása során ismétlem marasztaló határozatot hozott, de az első fokú határozat ellen a társaság által előterjesztett fellebbezésnek helyt adva, a másodfokú adóhatóság az első fokú adóhatósági határozatot megsemmisítette, és immár negyedszerre az első fokú adóhatóságot új eljárásra utasította. Az eljárás a 3621606091 iktatószámú jogerős adóhatósági határozattal zárult, mely az elévülés beállta miatt a társaság terhére semmiféle megállapítást nem tartalmazott. Az adóhatósági határozat a társasághoz 2014. október 17-én érkezett, két hónappal a jelen alkotmányjogi panasszal támadott kúriai döntés előtt.

Kiemelem, hogy a jogerős, 0 Ft adókülönbözetet megállapító adóhatósági határozatra lehetőséget teremtő, a Kúria Kfv.35.485/2011/10. számú, hatályon kívül helyező és új eljárásra utasító ítélete 2012. június 7-én született, ugyanezen a napon hozta meg az adóhatóság a 2011. decemberi időszak ellenőrzését lezáró jegyzőkönyvet, amely a későbbi marasztaló határozatok alapjául szolgált.

Ha a bejövő számlák hiteltelenek és fiktívek, az azokban foglalt gazdasági esemény nem valósult meg, akkor a kimenő oldalt is ekként kell megítélni és értékelni. Ezzel szemben az adóhatóság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a fiktív bejövő számlák ellenére a társaság kimenő számláit, és az azok után járó adótételeket elfogadja. Ez praktikus azt jelenti, hogy a nagykereskedelemmel foglalkozó társaság beszerzéseit fiktívként értékeli az adóhatóság, az eladást viszont már nem, és a kimenő számlák utáni adótételek megfizetését jogszerűként értékeli. (A 2548623328 iktatószámú adóhatósági határozat 11. oldal 3. bekezdése: „Mindezek alapján az értékesítés megtörténtét nem vitatom, ugyanakkor a [redacted] zésesemre álló adatok és dokumentáció alapján megállapítottam, hogy a [redacted] a számlázott termékeket nem szolgáltathatta, mivel a számlákon szereplő árukkal nem rendelkezett, azaz nem teljesítette a számla szerinti gazdasági eseményeket.”) Felmerül viszont az az egyszerű kérdés, hogy ha a társaság nem vásárolt árut (csak számlákat fogadott be), akkor mit adhatott el? Az eladás valóságát az adóhatóság nem kifogásolta, ebből eredően meg kell állapítani, hogy beszerzésnek is lennie kellett. Ezt az érvelést a társaság az adóhatósági eljárásokban nem tudta sikeresen érvényesíteni, végül, a negyedszerre megismételt adóhatósági eljárás megállapítás nélkül zárult az elévülés beállta miatt.

E helyen kiemelem azt a körülményt, hogy a társaság 2004-2006. évekre vonatkozó vizsgálata a bírósági szakasszal együtt több mint 7 évig tartott, az első adóhatósági eljárás 2007-ben indult, és a marasztalást nem tartalmazó jogerős adóhatósági határozat kézhezvétele 2014. október 17. napja. Az adóhatóság az alapeljárást háromszor ismételte meg, tehát összesen négyszer ellenőrizte az adott időszakot. Az első ellenőrzés megkezdésekor a társaságnak közel 100 alkalmazottja és több milliárdos éves forgalma volt, az eljárások befejezésének időpontjára azonban már semmije sem maradt.

Mind az adóhatósági, mind a bírósági eljárások során a társaság képviselői kiemelték és hangsúlyozták azt a tényt, hogy a sztornózás a 2004-2006. évekre vonatkozó 2279343620. iktatószámú jogerős adóhatósági határozat megállapításának következménye (amely a 3621606091 iktatószámú jogerős adóhatósági határozat

következtében megdőlt), ez az adóhatósági határozat a sztornózás alapja, és a két aktus (határozat – sztornózás) között ok-okozati összefüggés van. Az ok-okozati összefüggés tényének megállapítása és a társaság szándékának vizsgálata alapvető fontosságú. A sztornózással a társaság szándéka nem adóelkerülés megvalósítására irányult, hanem a könyvelését kívánta az akkor irányadó jogi helyzet alapján a számviteli szabályoknak megfelelően módosítani.

A kedvező új adóhatósági határozat alapján a sztornózás okafogyottá vált, mivel a könyvelés így kiigazítást nem igényel.

A jelen alkotmányjogi panasszal támadott rendkívüli perorvoslati eljárásban is az volt a társaság kérelme, hogy a Kúria az első fokon eljáró bíróság ítéletét az adóhatósági határozatra is kiterjedően helyezze hatályon kívül, és az első fokú adóhatóság új eljárásra utasításával teremtsen lehetőséget a társaság számára, hogy a módosult adóhatósági határozatnak megfelelően eljárási cselekményét, nevezetesen az időközben okafogyottá vált a sztornózást módosíthassa, visszavonhassa.

V.

Az eljárás adatai alapján egyértelműen és kétséget kizáróan megállapítható tény, hogy a társaság által a [REDACTED] felé kibocsátott számlák 2011-es sztornózása ok-okozati összefüggésben áll azzal az adójogi helyzettel, amelyet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a jogerős ítéletében rögzített. Ezt önálló számviteli és adójogi eljárási cselekményként értékelni nem lehet, ugyanis kizárólag azon számlák sztornózása történt meg, amelyek teljes egészében összefüggésben álltak az [REDACTED] tal a társaság felé kibocsátott számlákkal, amelyekről az volt a jogerős ítélet megállapítása, hogy a fizetett áfa tekintetében beszámítási jogát a társaság (felperes) nem gyakorolhatja.

A jelen alkotmányjogi panasszal támadott kúriai ítélet maga is tartalmaz olyan megállapításokat, amelyek szerint helyes jogi indokokon nyugszik a jogerős ítélet ellen benyújtott felülvizsgálati kérelem (pl.: 6. oldal 2-3. bekezdés, 9. oldal 1-2. bekezdés). A 9. oldal 3. bekezdésében írtak pedig iratellenesek, hiszen a társaság (a felperes) mindvégig állította, hogy a [REDACTED] irányába teljesítés történt, és a társaság (a felperes) a [REDACTED] felé kibocsátott azon számláit sztornózta, amelyek teljes, korrelatív összefüggésben álltak az [REDACTED] nevével fémjelzett ügyletekkel.

Ez utóbbi ügyletekhez kapcsolódó, a társaság (a felperes) által fizetett áfáról állapította meg az adóhatóság és a jogerős bírósági ítélet, valamint a felülvizsgálati eljárásban hozott ítélet, hogy a társaság (a felperes) az áfa beszámítási jogát nem gyakorolhatja. Így önmagában is ellentmondásban áll az alkotmányjogi panasszal támadott ítélet rendelkező része és annak indokolása, az logikátlan, okszerűtlen és iratellenes, emiatt sérti az Alaptörvény „SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG” címszó alatti XXIV. cikkét, amelynek értelmében a hatóságok és a bíróságok kötelesek a döntéseiket a törvényben meghatározottaknak megfelelően indokolni. Ha a hatóság, illetve a bíróság határozata önmagával ellentmondásos, logikátlan és iratellenes, akkor az eljáró hatóság, illetve bíróság nem teljesítette az Alaptörvényben rögzített követelményét, ennek következtében az indítványozó jogai érdemben sérültek.

Teljes egészében megalapozottak voltak az alapügyben az [REDACTED] érintő eljárásra és a 2011-es sztornózásra alapított eljárásra vonatkozó felperesi eloadások.

Törvénysértő és az indítványozó jogsérelmét okozza az alkotmányjogi panasszal támadott Kúria Kfv.I.35.337/2014/4. számú ítélete és a Fővárosi Közigazgatási és

Munkaügyi Bíróság 25.K.30.940/2013/17. számú ítélete, mert teljes egészében figyelmen kívül hagyták a Kúria 2012. június 7-én kelt Kfv.I.35.485/2011/10. számú ítéletét.

A sztomózásnak nincs és jellegéből adódóan nem is lehet önálló adójogi és számviteli sorsa, így nem lehet önálló megítélése és önálló jogi élete sem. Ezt a társaság (a felperes) az alkotmányjogi panasszal érintett határozatok meghozatalát megelőző eljárásokban mindvégig hangsúlyozta és megfelelően bizonyította.

A társaság álláspontja jelenleg is az, amit az eljárások során is képviselt, hogy jogszerű döntés csak azt követően (lett volna) hozható, ha az adóhatóság a Kúria Kfv.35.485/2011/10. számú ítéletével 2012-ben elrendelt új eljárást jogerősen lezárta.

A sztomózásnak is osztania kell a Kúria a 2012. június 7-én kelt Kfv.I.35.485/2011/10. számú ítéletének jogi sorsát.

VI.

A „ne bis in idem” elvét is alapjában sértik a jelen alkotmányjogi panasszal támadott határozatok, hiszen abban marasztalják el a társaságot (a felperest), amiben a Kúria 2012. június 7-én kelt Kfv.I.35.485/2011/10. számú ítéletére és az utóbb született, „0” áfa adókülönbözetet tartalmazó, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 3621606091 iktatószámú határozatára tekintettel jogállamban nincs alkotmányos lehetőség.

A jelen alkotmányjogi panasszal támadott adóhatósági, közigazgatási és kúriai határozat lényegében ugyanabban marasztalja el a társaságot (a felperest), amiben a korábbi adóhatósági, közigazgatási határozatban már elmarasztalta, azonban ez utóbbiakat a Kúria a 2012. június 7-én kelt Kfv.I.35.485/2011/10. számú ítéletével hatályon kívül helyezte.

A jelen alkotmányjogi panasszal támadott határozatok a Kfv.I.35.485/2011/10. számú jogerős ítélet alapján lefolytatott, új adóhatósági eljárásban hozott, mindenkire kötelező „0” Ft adókülönbözetet megállapító 3621606091 iktatószámú jogerős határozattal ellentétes tartalommal születtek meg, ezért sértik az indítványozó alkotmányos jogait.

VII.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fentebb részletesen kifejtett indokokra figyelemmel a Kúriai Kfv.I.35.337/2014/4. számú ítéletét a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 25.K.30.940/2013/17 számú ítéletére és a Nemzeti Adó-és Vámhivatal 2888386168. iktatószámú az adóhatósági határozatára is kiterjedő hatállyal semmisítse meg, és az első fokú adóhatóságot utasítsa új eljárásra!

A jelen alkotmányjogi panasz mellékleteként az alábbi iratokat csatolom másolatban:
I.

A/1. A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.I.35.337/2014/4. számú ítélete

A/2. A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.I.35.337/2014/4.számú jegyzőkönyve

A/3. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 25.K.30.940/2013/17. számú ítélete

A/4. A Nemzeti Adó-és Vámhivatal 2888386168 iktatószámú másodfokú határozata

A/5. A Nemzeti Adó-és Vámhivatal 3571956970 iktatószámú első fokú határozata

II.

A/6. A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.I.35.485/2011/10. számú ítélete

A/7. A Fővárosi Bíróság 13.K.34.441/2009/18. számú ítélete

A/8. A Nemzeti Adó-és Vámhivatal 2279343620 iktatószámú másodfokú határozata

A/9. A Nemzeti Adó-és Vámhivatal 2548623329 iktatószámú első fokú határozata

A/10. A Nemzeti Adó-és Vámhivatal 3621606091 iktatószámú első fokú jogerős határozata

A jelen alkotmányjogi panasz mellékleteként eredetiben csatolom A/11. alatt jogtanácsosi meghatalmazásomat.

Budapest, 2015. március 18.

Tisztelettel:

